

berede et sammensat militært kontingent, der skulle stå til FN's eventuelle disposition.

Den canadiske premierminister mente, at man måske for første gang i efterkrigstiden kunne begynde at håbe på, at de forbedrede politiske relationer mellem stormagterne ville muliggøre, at sikkerhedsrådet fik den høje udøvende funktion, som var dets bestemmelse. Det ville yderligere være værd at overveje, hvorledes rådets funktion kunne ændres, således at det blev mere effektivt som instrument for FN's politiske handlinger. Et udvidet sikkerhedsråd med en ligelig repræsentation af medlemsstater og tilstrækkelige garantier vedrørende stemmeret kunne blive det vigtigste sted for presserende politiske afgørelser og kunne, hvis det konstant var samlet, spare plenarforsamlingen for meget arbejde.

Han fremhævede de regionale grupperingers betydning ved løsningen af lokale problemer, men ønskede, at regionalgruppernes virksomhed blev afstemt efter FN. Desuden anbefalede han et „moratorium på politisk konflikt“ i særorganisationerne, hvorved disse bedre ville kunne arbejde med deres praktiske opgaver, ikke mindst til gavn for udviklingslandene.

Foruden de førnævnte dansk-norsk-svenske planer om under visse betingelser at stille fredsstyrker til rådighed for FN og en erklæring af den finske udenrigsminister om at ville uddanne og udstyre en infanteribataillon til FN-formål, fremkom der også fra hollandsk side i generaldebatten, nemlig i en udtalelse af den hollandske udenrigsminister, meddelelse om, at hans regering havde stillet et kontingent på 300 mand marinetropper til FN's rådighed.

Den amerikanske præsident (Kennedy) udtalte vedrørende de fredsbevarende operationer, at disse måtte have medlemsstaternes støtte indtil deres afslutning, og at de måtte baseres på en sund økonomi, hvilket krævede, at de måtte støttes af alle medlemsstater. Han opfordrede til oprettelse af „stand by“ militære styrker i de enkelte lande til disposition for FN.

Også den norske udenrigsminister omtalte planerne om oprettelsen af fredsstyrker til disposition for FN og understregede, at etableringen af disse styrker naturligvis ikke forpligtede FN til at gøre brug af dem, og det betød heller ikke, at FN automatisk

kunne gøre brug af dem. Deres anvendelse ville altid være et spørgsmål om en anmodning fra FN til de vedkommende regeringer i hvert tilfælde. Værdien af systemet lå i, at generalsekretæren i forvejen kunne tage i betragtning, at sådanne styrker kunne tilvejebringes. Taleren støttede også tanken om, at generalsekretæren får en militærkyndig stab med henblik på fredsbevarende operationer. Vedrørende finansieringen af disse udtalte han, at det ville være yderst beklageligt, om De forenede Nationer på et tidspunkt, da der var en bedring i det internationale klima, skulle blive stillet over for en alvorlig forfatningmæssig krise i forbindelse med pagtens artikel 19, fordi medlemsstater ikke havde betalt beløb, som var ubetydelige i forhold til disse staters betalingsevne.

Under debatten fremkom der fra nogle sider tilslutning til tanken om oprettelse af en fredsfond.

Fra afrikansk side blev det foreslået, at Europa skulle overlade Afrika sine to ikke-permanente pladser i Sikkerhedsrådet, og den nigerianske udenrigsminister henviste i denne forbindelse til, at Europa allerede havde tre permanente pladser i rådet og burde opgive de ikke-faste pladser, som tilkom Østeuropa og Vesteuropa under „Gentleman's Agreement“ fra 1946. De afrikanske stater ønskede ikke at overtage de pladser, som under den nuværende ordning var allokert Latinamerika og Commonwealth.

Under debatten spillede spørgsmålet om enten reallokering af pladserne i sikkerhedsrådet eller en udvidelse af dette en betydelig rolle. Guineas og Tanganyikas udenrigsministre gik begge ind for, at en udvidelse af sikkerhedsrådet og Det økonomiske og sociale råd burde finde sted for at muliggøre en passende repræsentation fra Afrika og Asien. Guineas udenrigsminister sagde bl. a. også, at når tiden var inde til en revision af pagten, ville Afrika kræve en fast plads i Sikkerhedsrådet. Begge talerne vendte sig imod tanken om at knytte spørgsmålet om Afrikas og Asiens repræsentation i FN's råd til spørgsmålet om Folkerepublikken Kinas adgang til FN.

Costa Ricas udenrigsminister gav udtryk for et almindeligt latinamerikansk synspunkt ved at anbefale en mere ligelig repræsentation af medlemsstater, men ikke